

– Doar o formalitate. Tema proiectului e să dovedim că putem convinge pe cineva să semneze documentul.

– Aha. Și nu e nevoie să plătesc nimic?

– Nici măcar un cent.

– Nu știu ce să zic, mi se pare puțin suspect.

– O să-ți rămân dator cu o favoare.

– Asta nu înseamnă mare lucru.

– Uite, ca să simplific lucrurile, o să-ți dau cincizeci de dolari.

– Hm, se pare că treaba asta e destul de importantă pentru tine. De ce nu-mi dai o sută? În felul ăsta voi fi acoperit, dacă va veni careva cu procesul ăla verbal la mine, ca să-mi ceară banii.

– Cincizeci de dolari. Poți să-i accepți sau nu. Voi găsi pe altcineva.

Cu documentul semnat de Giacomo în buzunar, împăturit în jurul altei bancnote de-o sută de dolari, de care mă despărțeam cu greu, m-am prezentat la recepția companiei, unde speram să fac rost de datele de contact ale lui Jay Lavison. Am fost întâmpinat cu reticență. Trebuia să-mi fac rost de informație din altă parte. Unul dintre cei doi indivizi care-l însoțiseră pe Lavison și fuseseră martori la discuție m-ar fi putut ajuta cu siguranță. După câteva cercetări, am aflat că erau directorii unor departamente ale companiei, unul de imagine și altul de producție. Să reușești să intri în birourile unor asemenea personaje, fără o programare stabilită din timp, se putea dovedi o treabă foarte dificilă și nu aveam răbdare pentru așa ceva.

În urma unei inspirații de moment, am urcat în fugă două etaje pe scări, unde se afla biroul directorului de imagine. Fără a lua o pauză, ca să-mi revin după

efortul neprevăzut, am făcut traseul înapoi în viteză. A doua urcare a scărilor m-a obosit mai mult decât anticipasem. Eram plin de transpirație, nu-mi mai simțeam picioarele iar privirea mi se încețoșase. „De la conducere, foarte urgent!”, i-am strigat secretarei, fluturându-i prin față procesul verbal. Am impresionat-o îndeajuns încât să o determin să se grăbească să bată în ușă, pentru a-mi anunța vizita. M-am strecurat pe lângă ea înainte de-a apuca să mă prezinte cum trebuie. Directorul de imagine m-a fixat cu îngrijorare. Odată ce-am rămas singuri, am eliberat cu zgomot aerul ținut în plămâni. „Vă rog să mă iertați, toată asta a fost doar o strategie, ca să obțin o întrevvedere cu dumneavoastră. Nu știu dacă vă amintiți de mine. Azi dimineață, după conferința domnului Lavison, am stat de vorbă cu dumnealui și ați fost de față.” S-a cufundat în scaun, ceva mai relaxat. Mi-a făcut semn, cu palma întinsă, să continui. I-am oferit un rezumat al situației și l-am rugat să mă ajute cu adresa lui Lavison. „Te-ai mișcat repede”, a spus. „Nici nu credeam că ai luat în serios chestia aia. Nu pot să-ți ofer nicio informație până ce nu iau legătură cu domnul Lavison, ca să îmi confirme dacă e de acord.” Mi-a cerut să ies și să aștept afară. Am profitat de asta ca să beau cu poftă două pahare cu apă de la dozatorul de lângă recepție. Imediat după aceea s-a auzit un bâzâit, iar secretara a intrat în birou. După câteva secunde a revenit și mi-a întins o bucată de hârtie. Avea transcris pe ea un număr de telefon. „Domnul director te roagă să îl ții la curent despre cum vor evolua lucrurile.” Nu-mi venea să cred că reușisem. M-am închis într-un closet și-am rămas acolo până ce mi-a trecut agitația, plimbându-mi fără oprire ochii peste cifrele de pe hârtie. Când le-am butonat pe mobil, le

memorasem deja. Directorul de imagine îl înștiințase pe Lavison că urma să-i telefoniez, așa că n-am pierdut vremea să mă prezint.

– Am vândut bonul, așa cum mi-ați cerut.

Nu a urmat nicio pauză. Nu-l surprinsesem cu nimic.

– Amintește-mi ce preț i-am pus.

– O sută de dolari.

– Nu știu ce-o fi fost în capul meu. Valorează mai mult de atât. Fă rost de încă o sută și pe urmă stăm de vorbă. Ai grijă să respecti aceleași reguli. Vreau să văd o dovadă a plății.

– Dar nu se poate! L-am vândut deja.

– Asta nu e problema mea.

Mi-a urât noroc și-a închis conversația. A revenit senzația că își bătea joc de mine. Ce motiv ar fi avut să o facă totuși? Dacă voia să scape de sâcâiala mea, îi era suficient să mă ignore. Mi-a trecut prin cap că, fără a fi pus în temă, făceam parte din vreunul din studiile de comportament social conduse ocazional de Jay Lavison, laolaltă cu alții asemenea mie. Un șoarece de laborator. Ideea mi s-a părut absurdă până la urmă, când m-am calmat. Nici nu mă deciseseam cu adevărat să merg mai departe, că aveam deja planul schițat în minte.

L-am găsit pe Giacomo dormind. Mi-aș fi putut încerca norocul cu altcineva, dar asta însemna să pierd mai mulți bani.

– Scuze că te deranjez, e o urgență. Trebuie să refacem procesul verbal.

– De ce? Ce nu-i în ordine?

– Am greșit suma. Era vorba de două sute de dolari.

– Ce învârteli încerci să faci?

– Totul rămâne la fel, nu e vorba de nimic altceva. Aș fi rescris eu suma, dar o să se vadă că am încercat să corectez. Nu vreau să fiu depunctat.

– Chiar crezi că înghit faza cu proiectul pentru facultate? Știi că urmărești altceva, dar nu îmi dau seama ce.

– Uite ce-i! Am nevoie de ajutorul ăsta, dar n-o să stau să mă milogesc de tine. Dă-mi înapoi cei 50 de dolari și-o să mă duc să conving pe altcineva.

– Sunt ai mei. Am respectat partea mea de înțelegeri.

– Semnează procesul sau îi voi lua cu forța, dacă mă obligi.

– Dacă a crescut suma, ar fi corect să crească și recompensa, nu crezi?

– Îți jur că până săptămâna viitoare abia-mi mai rămâne cât să-mi iau câte ceva de mâncare. Ți-i dau după aia. Încă douăzeci.

– Hai măcar treizeci.

– Douăzeci, niciun cent în plus.

După alte câteva ezitări, și-a pus semnătura pe noul proces verbal. Nu mințisem când îi spusese că rămâneam fără bani. Încă nu știam cum aveam să mă descurc fără să mă împrumut, în lipsa celor două sute de dolari pe care trebuia să-i adaug lângă dovada de plată. Mă gândeam oricum că Lavison nu-i va accepta. N-ar fi însemnat nimic pentru el. Mie, în schimb, îmi puteau garanta o viață fără griji cel puțin două săptămâni. Ține cont că îți povestesc despre ceva din urmă cu vreo doisprezece ani. Dacă se întâmpla încă o dată să fiu pus în situația de-a plăti mai mult pe bon, n-aș fi adăugat niciun dolar în plus. Pregătit deja pentru deznodământul ăsta și ignorând faptul că între timp se înserase și se cuvenea să aștept până a doua zi, i-am telefonat lui